

MUG

ZINE

10

**Wartoe dient dat liederlijke vrije dichters-
bestaan, een droom die verdamppt in het
moeras van eindeloze lijstjes. Te druk
om gedichten te creëren. Men moest
eens nodig poëzeren: raamstaren naar
duizend sterren, onder vuur en vijand
liggen, vrienden maken met de wind. De
bladspiegel leegmaken voor een nieuw
begin.**

Een wit maar onbekend leger
veegde de straten schoon
plukte vliegtuigen uit de lucht
wierp er vogels in

we konden beter adem halen
en toch hadden we het benauwd
achter elke zin stond een vraagteken
zelfs als het geen vragen waren

heksen en tovenaars vlogen als antwoorden
door het heelal en krijsten opgewonden
smeten meer sterren tegen het donker
dan we ooit gezien hadden

elk huis kreeg een intercom
waaruit onverwacht een puntige stem
kon klinken die adviseerde
doe je huiswerk en maak het af

-RINSKE KEGEL-

het huisje van simeon ten holt

het huisje van simeon
we vinden het op het gehoor
omdat het ingetogen neuriet
wiegend op zijn stenen

dus schuifelen we de drempel over
en begroeten de vleugel
die monkelend instemt:
'dag in dag uit streden we hier
zijn grote hoofd bokkig tegen het mijne
soms werd ik geslagen
dan weer vlogen we samen

'ik was zijn vriend
de mond waarmee hij sprak
maar ook de duivel waarmee hij danste
en zijn laatste kans

'er was altijd muziek
zelfs al was die er niet
of als hij rusteloos rondliep'

en wijst naar de tuin
naar de boom die zomer en winter droeg
mandenvol bagatellen

dan staan we weer buiten
en zien nog eenmaal zijn ziel
een huis en een haard
waarin hij alles verbrandde:
liefde, waanzin, dood
en hoog daarboven de rook
van zijn bekentenis:
de eeuwige zang

-JABIK VEENBAAS-

Wij

De dag waarop we de vervreemding omarmden
kwam op een leegstaande zondagmorgen
ze had onderhuids al een tijdje liggen slapen
zich nu besluiteloos wakker gerekt

we observeerden elkaar van een afstandje
draaiden rondjes om een universum dat nooit
meer van ons zou worden, wisten dat we
gedwongen zouden worden om iets om te keren

er kwam een einde aan een tijdperk,
toch gaf ik onze hongerige monden woorden te eten
je zei dat je iets wilde repareren, maar
de gaten in mij werden groter met elke hap

er bestaan afstanden die niet te overbruggen zijn
met elke aanraking een beetje meer koudwatervrees
onze handen een bakken van dood vlees
dat zich aan elkaar vastklampt, probeert te overleven

-LAURA MIJNDERS-

ecce homo

daar nadert hij
de wankele rechtoploper
de vetteworstenverkoper
de piktrekkende dikkerd
ademt al moeilijker
staat plotseling oog in oog
met de laatste rhinoceros

werpt geroerd zijn automatisch wapen af
veel gejaagd! veel gejaagd!
maakt een fraaie reportage
met muziek van geile gaga

zie hoe meesterlijk hij
morsdode dieren beweent
een baanbrekende studie
desnoods in eigen anus
een finale orgie
of toch nog een goudklomp?

de gifverspreider
de robot in wording
de angstzaaier
de lustvormige leegte

zoent de grijze oude
gebarsten rhinoceros
en rijdt op zijn ruwe oude rug
hikkend van het lachen
zwaait met een brandende vlag
leve de stikstoffen dood!

-JABIK VEENBAAS-

De dreiging begon zich steeds prettiger te voelen
in het menselijke verlangen tot uitwisseling

we stonden vrijwillig onze neus en mond af
en verzamelden onbeantwoorde glimlachjes

we dansten een modern ballet terwijl we het liefst
met onze lichamen een hamburgerbroodje wilden
uitbeelden

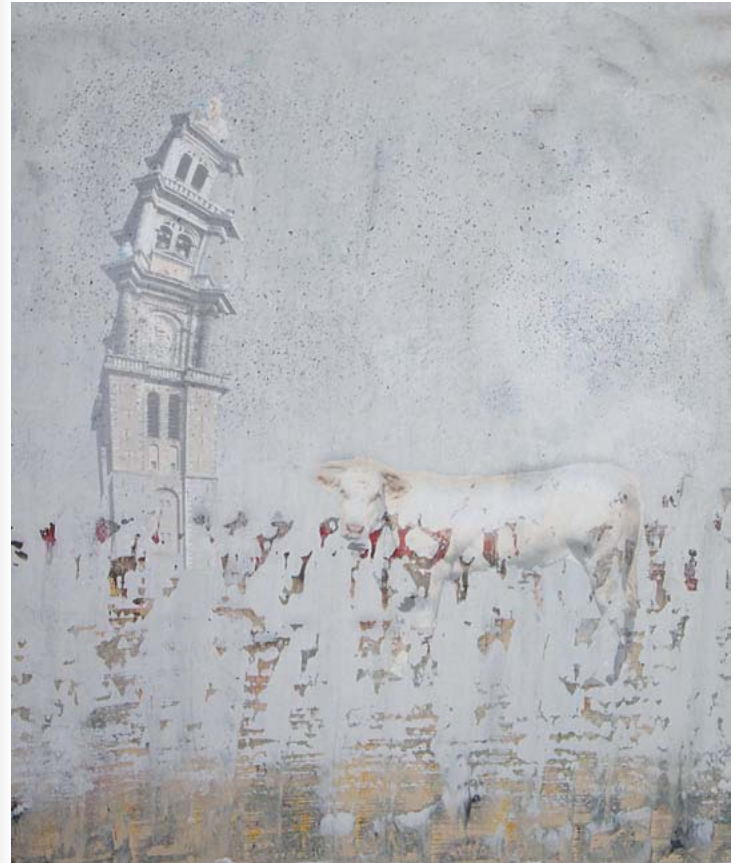
toen we wisten hoe de dreiging zich voelde
maakten we stiekem met zijn allen een nachtwandeling

en daarna sliepen we op matrassen die door anderen
met lichaamsvloeistoffen waren doordrenkt

wie had er gisteren aan de deurklink gelikt
en wiens adem werd haast zichtbaar zoals mist

iemand hilde als een dreumes om zijn moeder
in een verder droomloze slaap

-RINSKE KEGEL-

De ziekenhuizen zuchtten en bezweken bijna
er werd adem ingekocht en zwemvliezen
voor wat hen overspoelde

de zee bleef hetzelfde verhaal vertellen
en in het zilte water zelf veranderde niets
behalve een lichte stijging
doordat er veel gehuild werd

de ziekenhuizen werden burchten
huizen werden betralied
en overal kleefde het zout
aan de verlaten straatstenen

wie was die vijand
leek hij op ons

-RINSKE KEGEL-

Resterend

En toen was je er ineens, samengesteld mens,
afkomstig uit de restjes van ouders die
enkel verdeeldheid kenden

atomen en moleculen zoeken haastig naar
een betere samenstelling, er is de hoop op niet zozeer
een bepaalde toekomst maar een andere dan deze

op een dag groei je op, je bent oud genoeg om te
begrijpen dat het leven soms pijn doet maar
te jong om te beseffen dat je elke dag hetzelfde harnas
aantrekt
en erin leeft, woont, kruimels voor de muizen laat

één lichaam blijkt twee verschillende mensen
onmogelijk te kunnen verenigen, zij zien in jou
een fletse weerspiegeling van de eenheid die zij ooit waren

en dat doet pijn, de hoop op maakbaarheid vervaagt
en jij moet je ontworstelen aan een onbuigbare mal
waar sowieso nooit iemand in had gepast

je noemt jezelf een tussenmens
iets tussen oerinstinct en weldenkend in
hopend dat je verdomme ooit genoeg zal zijn

-LAURA MIJNDERS-

Niet alles goud wat er blinkt.
De vlucht naar voren.
De leegheid van de nieuwjaarsgroet.

 @Luule

Colofon

Bijdragen: Rinske Kegel (geschreven voor het AMC),
Laura Mijnders, Jabik Veenbaas en Esther Wijntje

MUGzine is een schrift vol poëtische vluggertjes. Voor mensen die wakker liggen van onzichtbare olifanten die door de kamer stampen. Voor wie poëzie wil horen in het zoemen van een mug. MUGzine verschijnt ook op www.mugzines.nl.

© MUGzine is een uitgave van Poetry Affairs en MUGbooks

Grafisch ontwerp: BRRT (bart@brrt.nl)

10 | 2021